ദീപനാളം കുട്ടികളോടൊപ്പം

എല്ലാ മാസവും ആദ്യത്തെ ആഴ്ച

കൂട്ടുകാരേ, കേട്ടോളിൻ...

വായിച്ചും പഠിച്ചും മടുക്കുമ്പോൾ എന്തെങ്കിലും കുത്തിക്കുറിക്കണമെന്നു തോന്നുന്നവരുണ്ടാവാം. കഥയാവട്ടെ, കവിതയാവട്ടെ, ചിന്തയാവട്ടെ, ചിത്രമാവട്ടെ - ഞങ്ങൾക്ക് അയച്ചുതരിക. ഉചിതമായവ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതാണ്. ഒപ്പം, ഏതു മേഖലയിലായാലും കഴിവു തെളിയിച്ചവരെ പരിചയപ്പെടുത്തുകയുമാവാം.

വിലാസം : പ്രതിഭ, ദീപനാളം വാരിക, പാലാ, പിൻ – 686 575
E-mail : editordeepanalam@gmail.com, Mob : 7306874714

എന്റെ പേര് 'ഗൗരിയുടെ അമ്മ'

വിധിയോടു പൊരുതി ജീവിതവിജയം കൈവരിച്ച ഭിന്നശേഷിക്കാരിയായ സ്വന്തം മകളെക്കുറിച്ച് അഭിമാനത്തോടെ അമ്മ എഴുതുന്നു.

ഞാൻ 'ഗൗരിയുടെ അമ്മ'. ഗൗരി എന്ന മകളിലൂടെ മാത്രം അറിയപ്പെടാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന അമ്മ.

തിരുവനന്തപുരത്തെ ഒരു ഹോസ്പിറ്റലിൽ പത്തൊൻപതു വർഷംമുമ്പ് ഒരു ഏപ്രിൽ 26 നായിരുന്നു അവളുടെ ജനനം. ഞങ്ങൾ ഒരിക്കലും ചിന്തിച്ചിരുന്നില്ല, ജനിച്ചുവീണത് ഭിന്നശേഷിയുള്ള ഒരു കുഞ്ഞാണെന്ന്. മോളുടെ നട്ടെല്ല് അവസാനിക്കുന്നിടത്ത് ഉണ്ണിയപ്പത്തിന്റെ വലുപ്പമുള്ള മുഴ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഡോക്ടറുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുത്തിയപ്പോൾ അവർ പറഞ്ഞത് ആ മുഴ, കൊഴുപ്പ് (ഫാറ്റ്)ആണ് കുഴപ്പമില്ല എന്നാണ്. പിന്നീട് വിശദമായി നോക്കാമെന്നും പറഞ്ഞു. ആറാം മാസത്തിൽ വിശദമായ പരിശോധനയിൽ കണ്ടെത്തിയത് അത് സ്പൈന ബൈഫിഡ എന്ന രോഗാവസ്ഥയാണെന്നായിരുന്നു. തുടർന്ന്, വലിയൊരു സർജറിക്കു വിധേയയായി. ആ സർജറി വിജയമായിരുന്നില്ല. പോരാത്തതിനു മുഴയുടെ വലുപ്പം ഇരട്ടിയിലേറെ ആവുകയും ചെയ്തു.

ഓരോ ഘട്ടത്തിലും ഞങ്ങൾ പതിയെപ്പതിയെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു, അവൾക്കു ജീവിതത്തിലൊരിക്കലും നടക്കാനാകില്ലെന്ന്. ആ സത്യം ഉൾക്കൊള്ളാനാവാതെ ഈ അമ്മ പലപ്പോഴും പകച്ചുനിന്നിട്ടുണ്ട്. പിന്നീട് ചികിത്സയുടെ നീണ്ട നാളുകൾ. ഓപ്പറേഷനുകൾ. പോകാത്ത ആശുപത്രികളില്ല. അലോപ്പതിയും ആയുർവേദവും ഹോമിയോയും എന്നു വേണ്ട, പരീക്ഷിക്കാത്ത ചികിത്സാമാർഗങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെയില്ല.

ഏഴു വർഷം നീണ്ട ആയുർവേദചികിത്സയിലും പറയത്തക്ക മാറ്റം കണ്ടില്ല. നിരാശയുടെ നാളുകൾ... ഹോമിയോ പരീക്ഷിച്ചുനോക്കി. എവിടെ ആശ്രയിച്ചാലാണ് മകൾക്ക് ആശ്വാസമെന്നായിരുന്നു ഈ അമ്മയുടെ ചിന്ത.

വളരുന്തോറും അവൾ തന്റെ കുറവുകൾ മനസ്സിലാക്കിത്തുടങ്ങി. അതിനിടയിലും സാധാരണ സ്കൂളിൽത്തന്നെ പ്രായത്തിനനുസരിച്ചുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം നൽകിപ്പോന്നു.

മൂന്നാം ക്ലാസ്സുമുതൽ ശാസ്ത്രീയസംഗീതം പഠിക്കാൻ തുടങ്ങി. രണ്ടു വർഷം കഴിഞ്ഞ് ഓടക്കുഴൽ വാദനവും ആരംഭിച്ചു.

അരയ്ക്കു താഴേക്കു സ്പർശനശക്തിയില്ലാത്തതിനാൽ യൂറിൻ കൺട്രോൾപോലുമില്ലാത്ത കുഞ്ഞ്. എപ്പോഴും ഡയപ്പറുകൾ ധരിപ്പിക്കണം. അതിനാൽ, സ്കൂളിൽ ഞാൻ മോൾക്കൊപ്പമിരുന്നു.

അങ്ങനെ മുന്നോട്ടു പോകുമ്പോൾ പതിന്നാലാം വയസ്സിൽ ഞരമ്പുകളെ ഞെരുക്കുന്ന വേദന തുടങ്ങി. ക്ലാസുകൾ പലപ്പോഴും മുടങ്ങി. കൂടുതലും കിടപ്പായി. ചെറിയ ആശ്വാസം തോന്നുന്ന ദിവസങ്ങളിൽ സ്കൂളിലേക്കു പോകും..

ഈ ശാരീരികബുദ്ധിമുട്ടുകൾക്കിടയിലും അവൾ സ്കൂളിലെ കലോത്സവങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്ത് ഓടക്കുഴൽ വാദനത്തിലും മറ്റും സമ്മാനങ്ങൾ വാങ്ങി.

കിടന്നുകൊണ്ടായി പഠനം. വീണ്ടും അലോപ്പതിയെ ആശ്രയിച്ചു. ന്യൂറോ മെഡിസിനുകളും ശക്തിയേറിയ വേദനസംഹാരികളും കൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒന്നും പറയത്തക്ക ഫലം കണ്ടില്ല. ഒൻപതാം സ്റ്റാൻഡേർഡ് അവസാനിക്കാറായപ്പോൾ പൂർണമായും കിടപ്പുതന്നെ. പരീക്ഷ എങ്ങനെയോ പൂർത്തിയാക്കി.

മോളുടെ മാനസികനിലയിൽപ്പോലും മാറ്റം വന്നുതുടങ്ങി. കഠിനമായ ദേഷ്യം. എപ്പോഴും കരച്ചിൽ. വേദനസംഹാരികൾ ഫലിക്കാതെയായിത്തുടങ്ങി. മൈൻഡ് പവർ ട്രെയിനർ ജസ്റ്റിൻ തോമസ്സാറിന്റെ മികച്ച കൗൺസലിങ്ങിലൂടെ കുറെയൊക്കെ മനോധൈര്യം കൊടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞു.

അവസാനം എറണാകുളത്തുള്ള സൂപ്പർ സ്പെഷ്യാലിറ്റി ഹോസ്പിറ്റലായ ആസ്റ്റർ മെഡിസിറ്റിയെക്കുറിച്ചറിഞ്ഞു. രണ്ടും കല്പിച്ച് അങ്ങോട്ടു പോയി. അവിടത്തെ പ്രഗല്ഭനായ ന്യൂറോ സർജൻ ഡോക്ടർ ദിലീപ് പണിക്കരുടെ വിശദമായ പരിശോധനയിൽ മോൾക്ക് വലിയ രണ്ടു സർജറികൾ ആവശ്യമെന്നു കണ്ടെത്തി. ഒന്ന് ന്യൂറോ മറ്റൊന്ന് സ്പൈൻ സർജറി. അതും നാല്പത്തിയെട്ടു മണിക്കൂർ നീണ്ട സർജറി.

അമ്മയും മകളും

അപ്പോഴേക്കും 'സ്പൈന ബൈഫിഡ' എന്ന അസുഖത്തിന്റെ അവസ്ഥ മാറി 'ടെദേർഡ് കോർഡ് സിൻഡ്രോം വിത്ത് സ്കോളിയോസിസ്' എന്നായി രോഗാവസ്ഥയുടെ പേര്.

ഓപ്പറേഷൻദിവസം രാവിലെ എട്ടുമണിക്ക് മോളെ തിയേറ്ററിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ ഞാൻ വലിയ ധൈര്യം മോൾക്കുമുമ്പിൽ കാണിച്ചു. നീണ്ട നാല്പത്തിയെട്ടു മണിക്കൂറുകൾ കടന്നുപോയത് ഒരു യുഗംപോലെയായിരുന്നു. കണ്ണുകൾ പൂട്ടി അവളുടെ ജീവനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ച് ഒരേയിരുപ്പ്.

നട്ടെല്ലിലെ അസ്ഥികൾ പലതും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ചിലത് അപൂർണവുമായിരുന്നത്രേ. കൂടാതെ, നട്ടെല്ലിന് ഒരുപാട് വളവും ഉണ്ടായിരുന്നു. അസ്ഥികളില്ലാത്ത ഭാഗങ്ങളിൽ ഇംപ്ലാന്റ് ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. മുഴ മുറിച്ചുനീക്കാനാവില്ലായിരുന്നു. തൊലിയിലേക്ക് ഒട്ടിപ്പോയ ഞരമ്പുകളെ വേർതിരിച്ചെടുക്കുക വളരെ പ്രയാസമേറിയ കാര്യവും. ഒരു പരിധിവരെ അവർ അതിൽ വിജയിച്ചു എന്നു പറയാം. ഡോക്ടർമാരുടെ ഒരു വലിയ സംഘമായിരുന്നു അതിനു പിന്നിൽ. കൂടാതെ, വിദേശത്തുള്ള ഡോക്ടർമാരുടെ സഹായവും.

▶10

ഒരു സങ്കീർത്തനംപോലെ

വിദ്യ വിജയകുമാർ
എം.എ. ഭാഷാശാസ്ത്രം
മലയാളം സർവകലാശാല
തിരൂർ

'ഒരു സങ്കീർത്തനംപോലെ' ദസ്തയേവ്സ്കിയുടെ കഥയാണ്. പെരുമ്പടവം ശ്രീധരന്റെ മാസ്റ്റർപീസായ നോവൽ. നിശ്ചിതസമയത്തിനുള്ളിൽ, പ്രസാധകന് ഒരു നോവൽ, തീർത്തു കൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ, തന്റെ അത്രയും വർഷത്തെ അധ്വാനഫലം മുഴുവനും പ്രസാധകനു പണയപ്പെടുത്തേണ്ടിവരുമെന്നുള്ള സാഹചര്യമുണ്ടായപ്പോൾ, ദസ്തയേവ്സ്കി ഒരു നോവൽ എഴുതിത്തുടങ്ങി. 'ചൂതാട്ടക്കാരൻ' എന്ന് അതിനു പേരുമിട്ടു. നോവൽ പകർത്തിയെഴുതാൻ അന്ന എന്ന പെൺകുട്ടിയെ സ്റ്റെനോയായി നിയമിച്ചു. തന്നെക്കാൾ വളരെ ചെറുപ്പമായ അന്നയോടു ദസ്തയേവ്സ്കിക്കു തീവ്രപ്രണയം തോന്നുന്നതും ഒടുവിൽ അവളെ തന്റെ ജീവിതപങ്കാളിയാക്കുന്നതും നോവലിസ്റ്റ് ഹൃദയാവർജകമായി വരച്ചുചേർത്തിരിക്കുന്നു. അന്തർമുഖനായ ദസ്തയേവ്സ്കിയുടെ ആത്മസംഘർഷങ്ങളും ആശങ്കകളുമാണ് ഈ നോവലിന്റെ മുഖ്യപ്രമേയം. ഒരു എഴുത്തുകാരന്റെ ജീവിതത്തെ എത്ര ഭംഗിയായിട്ടാണ്, പെരുമ്പടവം സങ്കീർത്തനംപോലെതന്നെ പറഞ്ഞുവയ്ക്കുന്നത്.

അസാന്മാർഗിയും ചൂതാട്ടക്കാരനും മദ്യപാനിയുമൊക്കെയായി ദസ്തയേവ്സ്കിയെ ചരിത്രകാരന്മാർ വിശേഷിപ്പിക്കുമ്പോൾ, അദ്ദേഹമനുഭവിച്ച സങ്കടങ്ങളിലൂടെയും യാതനകളിലൂടെയും നോവലിസ്റ്റ് കടന്നുപോകുന്നു. ഹൃദയത്തിനുമേൽ ദൈവത്തിന്റെ കൈയൊപ്പുള്ള ആളായിട്ടാണ് ദസ്തയേവ്സ്കിയെ പെരുമ്പടവം ഈ നോവലിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

അന്നയെന്ന ഇരുപതുകാരി എങ്ങനെയാണ്, തന്നെക്കാൾ ഇരുപത്തിയഞ്ചു വയസ്സിനു മൂതിർന്ന ഒരു പുരുഷനെ പ്രണയിച്ചുപോയത്? അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹത്തിന് അങ്ങനെയൊരു മാസ്മരികതയുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ പ്രണയിച്ചിരുന്ന പുരുഷനോട്, ഞാൻ നിങ്ങളെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതിനെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്നില്ലെന്ന് അവൾ പറഞ്ഞത്, തീർച്ചയായും ദസ്തയേവ്സ്കിയെ അവൾ സ്വീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ ത്തന്നെയാണ്.

അന്ന ദസ്തയേവ്സ്കായയുടെതന്നെ ഓർമക്കുറിപ്പുകൾ ഈ നോവലിന്റെ രചനയിൽ ഏറെ സഹായകമായിരുന്നുവെന്ന് പെരുമ്പടവം നോവലിന്റെ ആമുഖത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ബൈബിളിലെ ചില സങ്കീർത്തനങ്ങളിലുള്ളതുപോലെയുള്ള കുറ്റബോധത്തിന്റെയും അനുതാപത്തിന്റെയും ഒരു സ്വരം ദസ്തയേവ്സ്കിയുടെ മിക്ക കൃതികളിലും കാണുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് അദ്ദേഹത്തെ മുഖ്യകഥാപാത്രമാക്കിയ തന്റെ നോവലിന് 'ഒരു സങ്കീർത്തനംപോലെ' എന്ന പേര് നോവലിസ്റ്റ് നൽകിയത്. ശില്പഘടനയിലും വൈകാരികതയിലും മികച്ചു നിൽക്കുന്ന ഈ കൃതിയെ മലയാളനോവലിലെ ഒരു ഏകാന്തവിസ്മയമെന്നാണ് മലയാറ്റൂർ രാമകൃഷ്ണൻ വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. വായനക്കാരനെക്കാൾ, നന്നായി ഒരു എഴുത്തുകാരന് ദസ്തയേവ്സ്കിയെ കൂടുതൽ മനസ്സിലാകും. ഒരു എഴുത്തുകാരൻ അനുഭവിക്കുന്ന മാനസികവ്യഥകൾ, ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ, സംഘർഷങ്ങൾ ഇതെല്ലാം വ്യക്തമായി ഈ പുസ്തകം വിവക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. നൂറു പതിപ്പുകൾ പിന്നിട്ട ഈ പുസ്തകം എന്റെ വായനകളിലെ പ്രിയപ്പെട്ടവയിലൊന്നാണ്. ■

ട്രെൻഡ് സെറ്റിങ്ങിൽ വഴുതിവീഴുന്നവർ

ആൽബിൻ കൊട്ടാരം
സെന്റ് തോമസ് കോളജ്
ഓഫ് ടീച്ചർ എജ്യുക്കേഷൻ
മൈലക്കൊമ്പ്

വ്യാവസായികതാത്പര്യങ്ങൾക്കനുസൃതമായുള്ള വിപണിവത്കരണം വ്യക്തിതപ്രദർശനങ്ങളിൽ ആധാരമാകുമ്പോൾ നില തെറ്റുന്ന അതിർവരമ്പുകളാണ് സോഷ്യൽ മീഡിയയിലെ ഇന്നത്തെ കാഴ്ച. സാംസ്കാരികമൂല്യമോ സത്യത്തോടുള്ള നീതിബോധമോ അല്ല, വാണിജ്യത്തിന്റെ ഉപഭോക്തൃസൈക്കോളജിയിലാണ് സിനിമയുൾപ്പെടുന്ന ഒരു വിഭാഗം ഊന്നൽ നൽകുന്നത്. ആവർത്തനങ്ങളുടെയും വിപ്ലവങ്ങളുടെയുമിടയിൽ ട്രെൻഡാവാനുള്ള മത്സരമാണ് ആധുനികസാമൂഹികമാധ്യമങ്ങളിലും അരങ്ങേറുന്നത്.

ഇത്തരത്തിലുള്ള വിനോദസംബന്ധിയായ പരിപാടികൾക്കിടയിൽ വഴുതിവീഴുന്ന ഒരുപറ്റം സിനിമക്കാരെ ഈയടുത്ത കാലങ്ങളിൽ നാം ദർശിച്ചിട്ടുവണം. ലൈംഗികത, അസഭ്യം, വർഗീയത ആദിയായ പൊള്ളുന്ന വിഷയങ്ങളിൽ വിവാദപുരുഷന്മാരായി മാറിയ കുറേപ്പേർ ചർച്ചാവിഷയമായിക്കഴിഞ്ഞു. കടിഞ്ഞാണില്ലാത്ത സംസാരത്തിന് ഉത്തരവാദി ആരാണ്? തങ്ങളുടെ ഉള്ളിലുള്ള ചിന്തകളെ ഛർദ്ദിക്കാൻ അവർ നിർബന്ധിതരാകുന്നതിൽ കുറ്റക്കാരാരാണോ?

ഈ ചോദ്യത്തിനു പലയുത്തരങ്ങൾ സോഷ്യൽ മീഡിയയിൽ തരംഗമായിക്കഴിഞ്ഞു. തങ്ങൾക്കു ലഭ്യമായ പ്രിവിലേജുകളുടെ മുകളിൽ നിന്നുകൊണ്ട്, തങ്ങളുടേതായ എല്ലാ സ്വാതന്ത്ര്യവും മുതലെടുക്കാനുള്ള അവസരമായി പല പ്രമുഖരും ഇന്റർവ്യൂകളെയും പൊതുജനമധ്യത്തിലുള്ള പരിപാടികളെയും കാണുന്നു. സാമൂഹികമായി ഏറെ വിലകെട്ട സംസാരങ്ങൾക്കും നിലപാടുകൾക്കും സിനിമാലോകം സാക്ഷിയായി. പക്ഷേ, മനുഷ്യരിൽ പലരും തങ്ങളുടെ വൈകൃതങ്ങളെ സ്വയം തിരിച്ചറിയാത്തവരാണ്. സെലിബ്രിറ്റികളായതിനാൽ, കലയ്ക്കപ്പുറത്തുള്ള അവരുടെ നിലപാടുകൾ ചർച്ചയായി എന്നു മാത്രം. അതിനു കാരണമാകുന്നത്ട്രൻഡ്മേക്കിങ് സ്വഭാവമുള്ള മാധ്യമങ്ങൾതന്നെയാണ്. വരുമാനത്തിനും ഓഡിയൻസിനുംവേണ്ടിയുള്ള കഠോരപ്രയത്നത്തിന്റെ ഭാഗമായിട്ടാണ് വൈകാരികതയെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്ന, സെലിബ്രിറ്റികളുടെ ബലഹീനതകളെ മുതലെടുക്കുന്ന ശീലം സാമൂഹികമാധ്യമങ്ങളിൽ കണ്ടുവരുന്നത്.

ഈ സംഭവങ്ങളെല്ലാം ഒരു സാംസ്കാരികമായ തകർച്ചയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു ചിന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്തും പറയാനും പ്രവർത്തിക്കാനുമുള്ള ലൈസൻസായി പുരോഗമനചിന്തകളെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും വിലയിരുത്തുന്നിടത്താണ് വൈകൃതങ്ങൾ കടന്നുവരുന്നത്. ലൈംഗികത, ധാർമികത, ബന്ധങ്ങൾ തുടങ്ങി എല്ലാ മേഖലകളിലും ഉയർന്നുവരുന്ന അയഥാർത്ഥമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ആശയങ്ങൾ, അതായത്, സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നു തോന്നിപ്പിക്കുന്ന മായികമായ സ്വാതന്ത്ര്യമെന്ന് അടിമത്തം, സമൂഹത്തിന്റെ കെട്ടുറപ്പിനെയും വിശുദ്ധിയെയും ചൂഷണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

അധികാരങ്ങളോ ആഡംബരങ്ങളോ കഴിവുകളോ ഇമേജോ ആവട്ടെ, അതൊന്നും മറ്റൊരാളുടെമേൽ കുതിരകേറാനുള്ള ലൈസൻസല്ല എന്ന തിരിച്ചറിവാണു പ്രധാനം. വിനോദത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള തത്രപ്പാടുകളിൽ, ട്രെൻഡ് മേക്കിങ് ശ്രമങ്ങളിൽ, വ്യക്തികളുടെ വൈകാരിക ശാരീരിക സാമൂഹിക നിലകളെ പരിഗണിക്കുന്നതും ഉചിതമാണ്. ഒരു വ്യക്തിയെയും വ്യക്തിപരമായി ചൂഷണം ചെയ്ത് ട്രെൻഡ് നിർമിക്കുന്നത് ഉചിതമല്ല.

വ്യക്തികളെ ബഹുമാനിക്കാനും സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ശരിയായി നിർവചിക്കാനും ഈ തലമുറ പഠിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ട്രെൻഡ് സെറ്റുകൾ ക്രിയാത്മകമാകട്ടെ. ■

Poems

AGNES MANUEL ALANY
Standard 2B,
Loreto Convent School
Mumbai

JESUS

Jesus you are my Savior and Lord
You are the Son of God
You came on earth to show your love
You die on the cross for our sins
And buried in a tomb for us
And on the third day you are risen for us.

MOTHER

Oh mother, my beautiful mother
Queen of heaven and Earth
You are the mother of universe
You are the queen of all grace
Oh Mother, knee before you
with all of my sorrows
Love me within your mantle.

കവിത

കാവ്യ ഭാസ്കർ
എം.എ. മലയാളം
രണ്ടാം വർഷം
ദേവമാതാ കോളജ്
കുറവിലങ്ങാട്

ശ്വാസം

തഴമ്പുമുറ്റിയ കൈത്തണ്ടയിൽ
നീ സ്നേഹത്തിന്റെ
മാർദവം പ്രതീക്ഷിക്കരുത്.
എണ്ണവറ്റിത്തീർന്ന കണ്ണിൽ
ഒരു നിലാവ് ആത്മഹത്യ ചെയ്തു.
എരിഞ്ഞൊടുങ്ങിയ
ചുടലപ്പറമ്പിൽ
രണ്ടു സാമ്പ്രാണിത്തിരികൾ
പുക തുപ്പി
മണ്ണിനടിയിലെ
പാപിയെ നോക്കി
പല്ലിറുമ്മി.
ആശകളെല്ലാം
കാറ്റിൽ പറത്തിയാണല്ലോ
പോയത്!
പ്രതീക്ഷകളെ പിഴിഞ്ഞ്
കുന്നിൽമുകളി -
ലുണക്കാനിട്ട്
പൊട്ടിച്ചിരിച്ചും
അലറിയും....
നെഞ്ചുതകർന്നവളുടെ
ഉള്ളൊന്നു കാണാൻ
കൂട്ടാക്കാതെപോയ
പാതിരാക്കാറ്റിനും
ഉടലുമരച്ചുപോയ
പെണ്ണിന്റെ കഥ
പറയാനുണ്ട്.
അങ്ങേ മൂലയിൽ
എന്നോ വീർപ്പിച്ചുകെട്ടിയ
കൊച്ചുബലൂൺ
കെട്ടുപൊട്ടി
പൊടിതിന്നു കിടക്കുന്നു.
അവളുടെ അവസാനശ്വാസം
പൊടിതിന്നു കിടക്കുന്നു !

കഥ

സാവേരി

ജയലക്ഷ്മി ജി.
എം.എ. ഇക്കണോമിക്സ്
ഒന്നാം വർഷം
ഇഗ്നോ, സി.എം.എസ്.
കോളജ്, കോട്ടയം

ട്രെയിൻ ഒരു ദീർഘനിശ്വാസത്തോടെ നിന്നു. സാവേരി ലതർബാഗിന്റെ ഏറ്റവും മുന്നിലെ കള്ളി തുറന്നു.

ആ കടലാസ് അവിടെത്തന്നെയുണ്ട്. രണ്ടു വർഷം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ജനൽക്കമ്പിയിൽനിന്ന് രണ്ടു തുള്ളികൾ അയാളിട്ട ഒപ്പിൻമേൽ വീണു.

വണ്ടി നീങ്ങിത്തുടങ്ങി. കാറ്റ് ആരോടൊക്കെയോ വാശി തീർക്കാൻ ആഞ്ഞു വീശി. മുൻസീറ്റിലിരിക്കുന്ന കുട്ടി ഒരു മഞ്ഞക്കളിപ്പാട്ടം കടിച്ചുകൊണ്ട് അവളെ നോക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. സാവേരി സാരിത്തലപ്പുകൊണ്ട് തലമറച്ച് ആ കുട്ടിയെ നോക്കി ചിരിച്ചു.

''എവിടേക്കാ?''

കൂട്ടത്തിലെ പ്രായമുള്ള സ്ത്രീയുടെ ശബ്ദം:

''അഗസ്തീശ്വരം!''

ബാഗിൽനിന്ന് നാലു നീളൻ ഗുളികകളെടുത്ത് കഷ്ടപ്പെട്ട് തൊണ്ടയിലൂടെ ഇറക്കിയശേഷം, സാവേരി മെല്ലെ കണ്ണടച്ചു.

വലിയ കൽമണ്ഡപത്തിന്റെ നിഴൽ പതിക്കുന്ന അഗസ്തീശ്വരത്തെ മുറ്റം, ഒരു കുഞ്ഞിക്കൊഞ്ചലിനായി പാർവതീസമേതനായ പരമേശ്വരനെ ധ്യാനിച്ചു കോലം വരയ്ക്കുന്ന അവൾ, അതു നോക്കി ചാരുകസേരയിലിരിക്കുന്ന അയാൾ.

പശ്ചാത്തലമായി ഭൂപാളരാഗത്തിൽ ദീക്ഷിതരുടെ 'സദാചാലേശ്വരം' ആലപിക്കുന്ന ഗോവിന്ദഭാഗവതർ. എല്ലാം ആസ്വദിച്ചു തലയാട്ടിനിൽക്കുന്ന അരളിയും ജമന്തിയും മന്ദാരവും. ട്രെയിൻ ശക്തമായ ഒരലർച്ചയോടെ നിന്നു. സാവേരി ആയാസപ്പെട്ടു കണ്ണുതുറന്നു.

ട്രെയിൻ പിടിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നു. ഇനിയും രണ്ടു സ്റ്റേഷൻകൂടിയുണ്ട് അഗസ്തീശ്വരത്തിന്. പുറത്ത് പൊള്ളുന്ന ചൂട്. സാവേരിയെ ചാരിയിരുന്നുറങ്ങിയ വൃദ്ധ കൈയിലുള്ള സംഭാരം കുടിക്കുന്നു. സാവേരി ബിഗ്ഷോപ്പറിനുള്ളിൽനിന്ന് രണ്ടുവർഷത്തെ പഴക്കമുള്ള കീമോതെറാപ്പിയുടെ ചാർട്ടെടുത്ത് വീശാൻ തുടങ്ങി. സാരിത്തലപ്പ് തലയിൽനിന്നു മാറാതിരിക്കാൻ ഇടംകൈകൊണ്ട് നെഞ്ചോടടുപ്പിച്ചു പിടിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

അഗസ്തീശ്വരത്തെ മൺറോഡിലൂടെ ഉള്ളുപൊള്ളുന്ന ചൂടിൽ അവൾ നടന്നു.

അവിടെയെത്തുമ്പോൾ ആരെങ്കിലും തന്നെ തിരിച്ചറിയുമോ എന്ന ഭയം അവളെ കൂടുതൽ പരവശയാക്കി. ആളുകളെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുകയാണു മുറ്റം. ചെന്നപാടേ ഉമ്മറത്തെത്തിണ്ണയിൽ അവളിരുന്നുപോയി. ഒരു പെൺകുട്ടി അലമുറയിട്ടുകരയുന്നുണ്ട്, ഒക്കത്തൊരു കുഞ്ഞും. പ്രയാസപ്പെട്ട് ആൾക്കൂട്ടത്തെ വകഞ്ഞുമാറ്റി സാവേരി അയാളുടെ അടുത്തെത്തി.

പന്ത്രണ്ടു വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പത്തെ കല്യാണഫോട്ടോയിലെ തെളിഞ്ഞ ചിരി ആ മുഖത്തുണ്ടെന്ന് സാവേരിക്കു തോന്നി. കരയാതിരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും ഒരു തുള്ളിക്കണ്ണീർ അയാളുടെ കാലിൽ വീണു!

തിരിഞ്ഞുനടക്കാൻ സാവേരിയുടെ നിറകണ്ണുകൾ വഴിതേടി. സാരിത്തലപ്പുകൊണ്ടു മിഴിനീർ തുടയ്ക്കുമ്പോൾ ആരോ ഉച്ചത്തിൽ പറയുന്നതു കേട്ടു:

''മുതൽ മനൈവിക്ക് ക്യാൻസർ വന്തതു. അതനാൾ അവൻ അവളെ വിവാകരത്ത് സെയ്താർ. സെക്കന്റ് മാരേജില് ഒരു കൊളന്തെയിറുക്ക്!''

''മനിത വാഴ്കൈ റൊമ്പ കഷ്ടം.''

രാവേറെക്കഴിഞ്ഞു. അഗസ്തീശ്വരത്തെ കടൽക്കാറ്റിനു ഭസ്മഗന്ധം. ദൂരെ എവിടെനിന്നോ ആരോ സാവേരിരാഗം പാടുന്നത് കേൾക്കാം. അതിൽ ലയിച്ച് ഒരു സ്വരമായി അവളും... ■

സമയം

ആൻ മരിയ തോമസ്
ബി.എ. സൈക്കോളജി ഒന്നാംവർഷം
ക്രിസ്തുജയന്തി കോളജ്, ബാംഗ്ലൂർ

നാം ഏറെ കേട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വാക്കാണല്ലോ സമയം. സമയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഹൃദ്യമായ ഒരു പോസ്റ്റ് കാണാനിടയായി: നാം താമസിക്കുന്തോറും സമയം നമുക്കു വേഗമേറിയ ഒന്നായിത്തോന്നും. നാം കാത്തിരിക്കുന്തോറും സമയം വളരെ പതിയെപ്പോകുന്നുവെന്നു നമുക്കു തോന്നും. നാം വേദനിക്കുമ്പോൾ, വിരസതയിലായിരിക്കുമ്പോൾ സമയം അല്ലെങ്കിൽ കാലം ഒരിക്കലും അവസാനിക്കാതെ നീണ്ടുപോകുന്നുവെന്നു നാം വിചാരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, നാം സന്തോഷിക്കുമ്പോഴോ, അതു വളരെ ചുരുങ്ങിയ കാലയളവായും തോന്നുന്നു. ഒടുവിൽ, നാം ദുഃഖിതരായിരിക്കുമ്പോൾ സമയം നരകതുല്യമായും തോന്നും. എത്ര വാസ്തവമാണല്ലേ ഇത്! അന്നും ഇന്നും ഒരേ വേഗത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന കാലത്തെ നമ്മുടെ മാനസികാവസ്ഥകളെ ആശ്രയിച്ചു നാം നിർവചിക്കുന്നു. അപ്പോൾ മാറുന്നതു സമയമല്ല, നമ്മളാണ്.

ശരിയാണ്, നാമെല്ലാം മനുഷ്യരാണ്. ഈ മാറ്റങ്ങളും സ്വാഭാവികംതന്നെ. എന്നാൽ, മുകളിൽപ്പറഞ്ഞ ഓരോ അവസ്ഥയിലും എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും ഒരുപോലെ തോന്നുന്ന ഒന്നാണ് ഒറ്റപ്പെടൽ. ജീവിതത്തിന്റെ തിരക്കുകളിലും വിരസതയിലും വിഷമതയിലും നാമെല്ലാം ഒരേപോലെ അനുഭവിക്കുന്ന ഒരേയൊരു മാനസികാവസ്ഥ - ഒറ്റപ്പെടൽ.

ജീവിതത്തിൽ ആരെയും സ്വന്തമെന്നോ അവരെന്നും ഉണ്ടാകുമെന്നോ വിചാരിച്ചു നടക്കാൻ കഴിയില്ല. കാലം എല്ലാം മാറ്റിമറിക്കുന്നു. ചിലപ്പോഴെല്ലാം നാം ഒറ്റപ്പെട്ടേ മതിയാകൂ എന്നതാണു സത്യം. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ നാം ഒറ്റപ്പെട്ടാലും പരോക്ഷമായി അങ്ങനെ സംഭവിക്കുകയില്ല എന്നു നാം തിരിച്ചറിഞ്ഞേ മതിയാകൂ.

കരോളിൻ ക്യാരി എന്ന അമേരിക്കൻ കവിയുടെ 'ഫുട്പ്രിന്റ്സ്' എന്ന കവിതയിൽ ഏറ്റവും ഹൃദ്യമായിമേല്പറഞ്ഞ ആശയം പറഞ്ഞുവയ്ക്കുന്നു. കഥാനായകൻ തന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ ഒരു കടൽത്തീരത്തുകൂടി യാത്ര ചെയ്യുകയായിരുന്നു. ആകാശത്തു കാണുന്ന മേഘങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിലെ പല സംഭവങ്ങളും തെളിഞ്ഞുവന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. യാത്രയിലുടനീളം തന്റൊപ്പം മറ്റൊരാൾകൂടി സഞ്ചരിച്ചിരുന്നത് അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിച്ചു. എന്നാൽ, ജീവിതത്തിന്റെ അവസാനനാളുകളിൽ, ദുഃഖത്തിന്റെ കൊടുമുടിയിൽ, തന്റൊപ്പമുണ്ടായിരുന്ന ആ കാല്പാടുകൾ അപ്രത്യക്ഷമായതു കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഏറെ ദുഃഖിതനായി. എന്നും തന്റൊപ്പമുണ്ടാകുമെന്നു വാഗ്ദാനം നല്കിയ ദൈവത്തോട് എന്തുപറ്റി താൻ ഒറ്റയ്ക്കാകാനെന്ന് അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ ദൈവം ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:

'My precious precious child
I love you and would never leave you
During your times of trials and suttering
When you see only one set of footprints;
It was then that I carried you"
- Your Heavenly father. ■

എന്റെ വര

സാക്ഷിനന്ദ എസ്
ക്ലാസ് VII
ഗവ.മോഡൽ ഗേൾസ്
എച്ച്.എസ്.എസ്., പാലക്കാട്

റസൽ അമീൻ പി.എ.
ക്ലാസ് VIII
എച്ച്.എസ്.എസ്. & വി.എച്ച്.എസ്.എസ്
ബ്രഹ്മമംഗലം, വൈക്കം

പട്ടം

ഹരിനന്ദന ഡി.
പ്ലസ് ടു
എം.ഡി. എച്ച്.എസ്. എസ്.
കോട്ടയം

പട്ടംപോലെയാവണം എല്ലാ മനുഷ്യരും
എത്ര ഉയരത്തിലെത്തിയാലും
നിയന്ത്രിക്കാനൊരു
ചരടുണ്ടാവണം താഴെ.
അത് എന്തിനെന്ന ചോദ്യത്തിനുത്തരം
നൂലുപൊട്ടിയ പട്ടത്തിനറിയാം.

ദൈവത്തിന്റെ കരം പിടിച്ച് ഗൗരി

ഒന്നാം പേജ് തുടർച്ച

ഒരു മാസം കഴിഞ്ഞപ്പോളാണ് ആ നടുക്കുന്ന സത്യം അറിഞ്ഞത്. ഓപ്പറേഷൻ ചെയ്ത മുറിവ് ഇൻഫെക്ഷൻ ആയിരിക്കുന്നു. ചെയ്തതൊക്കെ വെറുതെയായോ എന്ന് ഡോക്ടർമാർപോലും ഭയന്ന നാളുകൾ. വീണ്ടും ആറോ ഏഴോ അനുബന്ധസർജറികൾ വേണ്ടിവന്നു. മനസ്സ് കൈവിട്ടു പോകുന്നതുപോലെ. മോളുടെ അവസ്ഥ ഒന്നിനൊന്നു ദയനീയമാവുകയായിരുന്നു. ഹോസ്പിറ്റലിൽത്തന്നെ കൗൺസലിങ് നൽകിവന്നു. ഒപ്പം, ഞങ്ങളുടെ നിരന്തരമായ പരിചരണങ്ങളുംകൂടിയായപ്പോൾ രണ്ടരമാസത്തെ ആശുപത്രിവാസത്തിനുശേഷം വീട്ടിലേക്ക്. തുടർന്ന് ഫിസിയോ തെറാപ്പിയും മറ്റുമായി മുന്നോട്ട്.

പഠനം നിലച്ച മട്ടായി. ജീവിതത്തോടു നിരാശ കാട്ടിത്തുടങ്ങി മോൾ. ആരെയും കാണണ്ട, ആരോടും സംസാരിക്കണ്ട.

അപ്പോഴേക്കും പത്താം ക്ലാസ്സ് പാതി പിന്നിട്ടിരുന്നു. ഗൗരിയുടെ സ്കൂൾ പ്രിൻസിപ്പൽ ആയിരുന്ന സുശീല ബാലകൃഷ്ണന്റെ നിരന്തരശ്രമഫലമായി വീണ്ടും പഠിക്കാമെന്ന് അവൾ അർധമനസ്സോടെ സമ്മതിച്ചു. ടീച്ചർ എന്നും വൈകിട്ട് ഏഴു മുതൽ ഒൻപതുവരെ വീട്ടിൽ വന്ന് പാഠഭാഗങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊടുത്തു പഠിപ്പിച്ച് അവളിൽ പ്രതീക്ഷയുണർത്തി.

തനിക്കു പഠിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന വിശ്വാസം അവളിൽ പതിയെ വേരുറച്ചു. പരീക്ഷാസെന്ററിൽ പ്രത്യേക അനുമതിയോടെ അവൾക്കായി കൊണ്ടിട്ട ദിവാൻകോട്ടിൽ ചാരിയിരുന്നും കിടന്നും അവൾ പരീക്ഷയെഴുതി. സ്കൂളിലെ ക്ലാസുകളിൽ അറ്റൻഡ് ചെയ്യാതെതന്നെ എൺപത്തിയേഴു ശതമാനം മാർക്കോടെ അവൾ പത്താം ക്ലാസ്സ് വിജയിച്ചു.

റിസൾട്ട് അറിയുമ്പോൾ അവൾ അടുത്ത സർജറിക്കായി ഹോസ്പിറ്റലിൽ കിടക്കുകയായിരുന്നു. ആ വിജയം അവൾക്കു മുന്നോട്ടുപോകാനുള്ള ചവിട്ടുപടിയായിരുന്നു. നിരന്തരമായ യൂറിനറി ഇൻഫെക്ഷൻ മൂലം കിഡ്നി തകരാറിലാവാതിരിക്കാൻ ഇലിയൽ കൺഡ്യൂറ്റ് (ileal conduit) എന്ന നൂതന സർജറിക്കായാണ് വീണ്ടും അഡ്മിറ്റ് ആയത്. റോബോട്ടിക് സർജറി ആയിരുന്നു ചെയ്തത്. മോളുടെ വയർ തുളച്ചു പുറമെ യൂറിൻ ബാഗ് ഫിറ്റ് ചെയ്തു (കിഡ്നിയും ബ്ലാഡറുമായുള്ള ബന്ധം വിച്ഛേദിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു സർജറി).

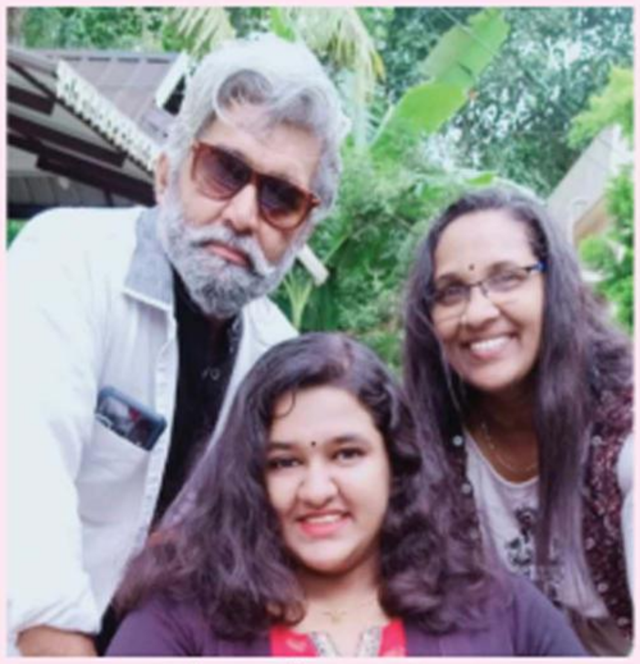

ഗൗരി മാതാപിതാക്കളോടൊപ്പം

മുടങ്ങിപ്പോയ ശാസ്ത്രീയസംഗീതവും ഓടക്കുഴൽപഠനവും ഇതിനിടെ പുനരാരംഭിച്ചു. അതിനൊപ്പം കവിതയും സിനിമാഗാനങ്ങളുമൊക്കെ പാടിത്തുടങ്ങി. ഗൗരിയെക്കുറിച്ചറിഞ്ഞ ഫ്ളവേഴ്സ് ടി വി ചാനൽ, കോമഡി ഉത്സവം പ്രോഗ്രാമിൽ പങ്കെടുപ്പിച്ചു. അത് അവൾക്ക് ഒരു പ്രത്യേക അനുഭവമായിരുന്നു. അതു കൂടാതെ ജസ്റ്റിൻ തോമസ് സർ ഗുഡ്നെസ് ടി വിയിൽ പ്രോഗ്രാം ചെയ്യാൻ ക്ഷണിച്ചു.

വീണ്ടും പ്ലസ് വണ്ണിന് സ്കൂളിലേക്ക്. ഇക്കുറി ഗവണ്മെന്റ് സ്കൂളിലായിരുന്നു ചേർത്തത്. വയറിനു പുറത്തു യൂറിൻ ബാഗ് ഫിറ്റ് ചെയ്തതിനാൽ ഡയപ്പറുകൾ ധരിക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അത് അവളിൽ കുറച്ചുകൂടി ആത്മവിശ്വാസം ഉണ്ടാക്കി. പുതിയ സ്കൂളും അന്തരീക്ഷവും അവിടുത്തെ അധ്യാപകരുടെ സഹകരണവും പുതിയ കൂട്ടുകാരും എല്ലാം അവൾക്ക് ഒരുപാടു മാറ്റവുമുണ്ടാക്കി. ഇനി അമ്മ എന്റൊപ്പം സ്കൂളിൽ ഇരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്ന് മോൾ പറഞ്ഞപ്പോൾ വളരെ അദ്ഭുതത്തോടെയാണ് ഞാൻ അതു കേട്ടത്. അതെ, എന്റെ മോൾ മാറിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

പ്ലസ് ടു കാലത്ത് കൊവിഡുമൂലം ഓൺലൈൻ ക്ലാസുകൾ ആയിരുന്നല്ലോ. ആ വർഷം സ്കൂളിൽ പോകാനാവാഞ്ഞത് കുറച്ചു നിരാശ നൽകിയെങ്കിലും പഠനം കഴിഞ്ഞുള്ള സമയം വെറുതെ നഷ്ടപ്പെടുത്താതെ ഓരോ ദിവസവും കൂടുതൽ ആക്റ്റീവായിരിക്കാനാണ് ശ്രമിച്ചത്. അതോടൊപ്പം, ടിക്ടോക്കിൽ ഷോർട്ട് വീഡിയോസ് ചെയ്തു. ഷോർട്ട് വീഡിയോകളിലൂടെ കൊറോണയെ നേരിടാൻ ബോധവത്കരണം നടത്തി. ടിക് ടോക് നിരോധിച്ചപ്പോൾ ഇൻസ്റ്റാഗ്രാമിൽ റീൽസിൽ ആക്റ്റീവായി. ഇപ്പോൾ ആയിരത്തിയഞ്ഞൂറോളം ഷോർട്ട് വീഡിയോസ് ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു.

പ്ലസ് ടു വിന് 98.25 ശതമാനം മാർക്കോടെ മികച്ച വിജയം നേടി. കഠിനപരിശ്രമത്തിന്റെ മികച്ച ഫലം!

ഇപ്പോൾ വീടിനടുത്തുള്ള ഏറ്റുമാനൂരപ്പൻ കോളജിൽ ബി കോം സെക്കൻഡ് ഇയർ വിദ്യാർത്ഥിനിയാണ് ഗൗരി. സംഗീതപഠനവും ഓടക്കുഴൽപഠനവും തുടരുന്നു. ദൈവാനുഗ്രഹത്താൽ പൊരുതിനേടിയ വിജയവഴിയിലൂടെ അവൾ മുന്നോട്ടു പോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. 'കാരവാൻ' എന്ന ഭിന്നശേഷിക്കൂട്ടായ്മയിൽ സജീവാംഗംകൂടിയാണ് അവൾ ഇപ്പോൾ.

അതെ, ഞാൻ ഇപ്പോൾ ഗൗരിയുടെ അമ്മ എന്നു മാത്രം അറിയപ്പെടാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഭിന്നശേഷിക്കാരായ കുട്ടികളുള്ള അമ്മമാരോട് ഈ അമ്മയ്ക്കു പറയാനുള്ളത്, വീട്ടിലെ നാലു ചുവരുകൾക്കുള്ളിൽ അടച്ചിടാതെ അവരിലെ കഴിവുകളെ കണ്ടറിഞ്ഞ് അവരെ മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുവരിക. ഒരമ്മയ്ക്കു മാത്രമേ അവളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന കഴിവുകളെ തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയൂ. അവരെ ധൈര്യമായി പുറത്തേക്കു കൊണ്ടുവരാൻ അറിയൂ. അവർക്കും മറ്റു കുട്ടികളെപ്പോലെ അവകാശങ്ങളുണ്ട്.

എന്നെന്നും ദൈവത്തിന്റെ അദൃശ്യകരങ്ങൾ താങ്ങായി കൂടെയുണ്ട് എന്ന വിശ്വാസത്തോടെ...

ഗൗരിയുടെ അമ്മ
ആശാ പ്രദീപ്

കഥ

വന്ദേമാതരം

ഫേബ തോമസ്
ഒന്നാം വർഷ ജി.എൻ.എം.
വിദ്യാർത്ഥിനി
മരിയൻ മെഡിക്കൽ സെന്റർ, പാലാ

ജനൽപ്പാളികളിലേക്കു ദൃഷ്ടികളൂന്നി നിർവികാരയായ ഒരു സ്ത്രീ. സാമാന്യം ഭേദപ്പെട്ട വസ്ത്രമാണെങ്കിലും ഒന്നൊന്നിനോടു ചേരാത്തതുപോലെ. ചിമ്മാത്ത മിഴികൾ എന്തോ മൗനമായി സംസാരിക്കുന്നതുപോലെ, ജനൽപ്പാളികൾക്കിടയിലൂടെ ഒന്നു രണ്ടു മഴത്തുള്ളികൾ അവളുടെ കവിൾത്തടത്തിൽ വന്നുവീണു. പെട്ടെന്ന് ചിന്തയിൽനിന്ന് അവൾ ഞെട്ടിയുണർന്നു. ജനൽപ്പാളികളുയർത്തി ട്രെയിനിന്റെ താളമനുസരിച്ച് മഴ ആസ്വദിക്കാൻ തുടങ്ങി. അടുത്തിരുന്ന വൃദ്ധ എന്തൊക്കെയോ പുലമ്പിക്കൊണ്ട് അടുത്ത സീറ്റിൽ പോയിരുന്നു. അവൾ പിന്നെയും ഒറ്റയ്ക്കായി.

മഴ ശക്തിപ്രാപിച്ച് കാറ്റോടൊത്ത് ആർത്തു പെയ്തു. അവളുടെ ബാല്യത്തിലേക്കു ഓർമകൾ വഴുതിവീണു. സ്കൂൾ വിടുമ്പോൾ കൈ പിടിക്കാൻ കാത്തുനിന്ന സുഹൃത്ത്. അവിടെ അവളുടെ ജീവിതം ആരംഭിക്കുകയാണ്. അഞ്ചാം ക്ലാസ് കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവളെ ബോർഡിംഗിൽ നിർത്തി പഠിപ്പിക്കാൻ അച്ഛൻ തീരുമാനിച്ചു. ഇനിയൊരിക്കലും കാണില്ലെന്ന വേദനയിൽ അവർ പിരിഞ്ഞു. കാലം കടന്നുപോകെ അവർ പിന്നെയും കണ്ടുമുട്ടി. സൗഹൃദം വളർന്നു പ്രണയമായി. പ്രണയത്തിന്റെ മാധുര്യം അവളുടെ കവിൾത്തടങ്ങളെ തുടുത്തതാക്കി മാറ്റി. മാതാപിതാക്കളെ എതിർത്തുകൊണ്ട് ആ പട്ടാളക്കാരനെ വരനാക്കി അപ്പന്റെ വാക്കുകളും അമ്മയുടെ നിറഞ്ഞ മിഴികളും അവളുടെ മനസ്സിനെ വല്ലാതെയുലച്ചു. ഗുരുവായൂരപ്പന്റെ സന്നിധിയിൽവച്ച് അവൻ അവളെ സ്വന്തമാക്കി. ഒരുപിടി സ്വപ്നങ്ങളുമായി അവർ ജീവിതയാത്ര തുടങ്ങി.

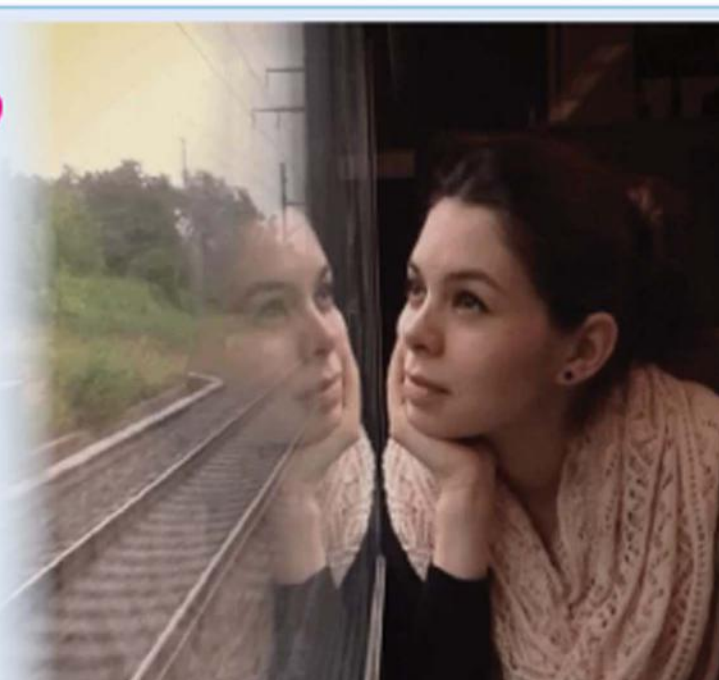

അധികനാൾ ആഘോഷം നീണ്ടുനിന്നില്ല. അവൻ തിരിച്ചുപോയി. അങ്ങനെ അക്കരെയിക്കരെയായി ജീവിതം തുടർന്നു. കത്തുകളിലൂടെ അവർ സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി. പിന്നെയും പല പ്രാവശ്യം വന്നു. ഒരു അവധിക്കാലത്തു വിശേഷങ്ങൾ പറഞ്ഞു തീരുംമുന്നെ വിളിയെത്തി. യുദ്ധത്തിന്റെ ഇരമ്പലുകൾ അലയടിച്ചുയരാൻ തുടങ്ങി. നാളുകൾ നീണ്ട യുദ്ധം. കത്തുകൾ വരാതായി. വിശേഷങ്ങളില്ല, കളിചിരിയില്ല, വീടു പതുക്കെ ഉറങ്ങാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു.

പെട്ടെന്നൊരു ദിവസം ഒരു ഫോൺകോൾ. എത്രയും വേഗം എയർപോർട്ടിലെത്തണം. ആ ശബ്ദത്തിനു ഗാംഭീര്യമുണ്ടായിരുന്നു. അവളുടെ ഉള്ള് വിങ്ങാൻ തുടങ്ങി. ഏക ആശ്വാസം മഴയാണ്. കവിളിലൂടെയൊഴുകുന്ന കണ്ണീർക്കണം ആരുമറിയാതെ അവൾ തുടയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

താൻ തനിച്ചാകാൻ പോകുന്നെന്നും തന്നെ ചേർത്തു നിർത്തിയവന്റെ തണുത്തുറഞ്ഞ ശരീരം ഒരു നോക്കു കാണാൻപോലുമാവില്ലെന്നും അവൾ മനസ്സിലാക്കി. അവൾ സാവധാനം വയറിലൂടെ വിരലുകളോടിച്ചു. മറ്റൊരാൾ അവിടെ വളർന്നു തുടങ്ങിയിരുന്നു.

മഴ പിന്നെയും പെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ട്രെയിൻ അവളെയുംകൊണ്ട് എയർപോർട്ടിലേക്കു കുതിച്ചു പാഞ്ഞു. ■